

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия

РЕЛИГИЯ, ПРОСВЪТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 левени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ.

Православието и живота.

Въ нашата епоха, никой вече не се бори за чистотата и красотата на идеитъ, съ помощта на които да се изгради единъ по-добъръ, по-приветливъ и по-свѣтълъ строй съ облагородени и благовъзпитани човѣци.

Днешния човѣкъ, завладявъ само отъ материални интереси, е станалъ отъвратителенъ дори и за себе си. Той е лишенъ отъ всѣкакви ценни подбуди и висши амбиции. Щомъ може да спечели достатъчно за да посрещне нуждитъ си и плати данъцитъ си — другото не го интересува.

Той не може да схване и осмисля съществуването си, освенъ като същество вѣчно търсящо и борящо се за блага, които да му доставятъ плътски удоволствия.

Духовното или съвсемъ него не интересува или никакъ не го разбира.

Дори и ония рѣдки духовни проявления, показали се тукъ тамъ, всрѣдъ това отъвратително меркантилно сборище, сж въ болшинството си фалшиви и ефимерни, затова, защото имъ липсва ясна и строго опредѣлена истинска целъ. Повечето отъ философскитъ системи, свеждатъ идиологиитъ си до една акробатска борба.

Едни други се оборватъ и отричатъ. Спекулации на човѣшкия умъ — безъ всѣкакво приложение въ живота.

И пита се гражданинътъ: отъ това съвременно корабкрушение на идеи, философии и утопии — има ли изходъ?! Има ли спасение?! Какъ, и на къде да се ориентира човѣшкия духъ и отъ где да почерпи сили и идеи за да изгради по-добъръ и лекъ животъ? Да, има. Кой го дава? Господъ Исусъ Христосъ, който дойде отъ небето, посочи ни спасителния пътъ, даде ни нови идеи и каза: „Азъ съмъ пътя, истината и живота“.

Само чрезъ тѣзи идеи и християнската религия може да се облагороди човѣшката душа, да се дисциплинира човѣшкото у човѣка и се даде широкъ полетъ на душата да твори и създава духовни и материални блага — за всички класи и народи.

Само живота осененъ отъ Божията благодать е истински и достоенъ животъ за човѣка. Да христианизираме, прочее, човѣшкото общество, за да се радва-

ме въ последствие всички на благодатни и свѣтли дни.

Нашата, християнската религия е идеология и животъ. Тя е донесена отъ небето, за да укрепи, и утвърди човѣшкия духъ въ истината и го гласне къмъ нравственъ възходъ, къмъ съвършенство, къмъ Бога.

Нашата православна вѣра, надвишава всички философски системи и задоволява и най-взискателния умъ.

Ето, прочее, нашия повикъ: Назадъ къмъ лазурнитъ сводове на православната вѣра. Това не значи да се скараме съ логиката и критиката, а да имаме ясенъ погледъ къмъ живота и къмъ всички досегашни концепции за общественъ и социаленъ животъ. Това означава още, всѣкий старателно и спокойно да се запознае съ съкровищницата на православието, преди да я отрече или охули, както обикновено правятъ безбожницитъ и отрицателитъ. Това запознаване съ истинитъ на нашата вѣра ще ги доведе до убеждението, че християнството е самия животъ. Живота ни подъ благодатта Божия е най-големото щастие за човѣка. Да си християнинъ, значи да си социаленъ бисеръ въ свѣта. Въ християнското общество небето се отражава, а живота се подрежда съвсемъ на нови начала.

Въпрѣки това, въ миналото се явиха много хора, които се опитаха да изградятъ новъ свѣтъ, новъ строй, върху начала измислени отъ тѣхъ — съ явната целъ да отрекатъ християнскитъ истини, но шумно сж пропадали. За да се подчертаятъ думитъ на апостола, че християнството е „сблазънъ“ за юдеитъ, и „безумие“ за елинитъ, въ течение на вѣковетъ мнозина сж възставали противъ него, хулили сж го и сж вѣрвали, че ще могатъ да го замѣнятъ съ свои измислици. Така напр. Robert Owen, следъ като писа, че човѣкъ трѣбва да се освободи отъ тиранията на християнскитъ лъжи, замина за Америка, гдето основа ново нѣкакво общожитие — sui generis. Той събра всички вагабонти, развратници, убийци и пр., за да докаже, че и безъ вѣра може да се живѣе тукъ на земята. Обаче, само следъ кратко време, той разтури своето оригинално общожитие и си тегли крушума.

Евреина Ferd, Lasalie, успѣ да

ДА ВНИМАВАМЕ!

Днитъ, които преживяваме сж изключителни. Никой не знае нито пъкъ може да предскаже, кога и какъ ще свърши войната.

Всички държави сж загрижени за изхранването на населението си. Европа е предъ испытание по този въпросъ. Морската блокада взема все по-страшни размѣри, а не по-малка опасна е и контра-блокадата на Германия, която всѣки день потпява съ хиляди тона параходи. Днесъ общъ е повика по свѣта, а най-вече въ Европа; сѣйте, сѣйте, педа земя да не остане незасѣта. Този повикъ трѣбва да стресне всички европейски земеделски страни, въ което число безспорно влизаме и ние

организира работницитъ и да ги опълчи противъ църквата. Препоръчваше се за човѣкъ безъ вѣра въ Бога и безъ национална принадлежностъ и умрѣ напълно разочарованъ отъ себе си въ единъ дуелъ за една жена.

Непоправимия Proudhoss, се отрече и гаври съ християнската благотворителностъ, а самъ той живѣ отъ благоденствията на една вдовица.

Но, що да поменаваме други, когато и самитъ последователи на Сенъ Симона — позитивиститъ, дадоха доказателства за падналъ и отъвратителенъ животъ. Мѣстото не позволява да изброимъ още много други детски опити за борба противъ християнството и християнския духъ, съ които е пропита съвременната здрава литература, наука и поезия. Всички тѣ пропадаха безславно, а християнството остана като небесна факла да свѣти, просвѣщава, облагородява и да носи радости на всички. Днесъ когато се говори за новъ свѣтъ, новъ строй и новъ редъ на нѣщата въ живота, нима ще се намѣрятъ хора, които да повтарятъ близкитъ и далечни грѣшки, да повторятъ смѣшнитъ опити отъ миналото и да обявятъ война на християнството?

Идеи безъ приложения въ живота и вѣра безъ добри дѣла — сж мъртви. Великитъ водачи на Германия и Италия сж дълбоко религиозни... нека всички народни водачи имъ подражаватъ за изграждането на по-добъръ и благоденствующъ свѣтъ.

Християнския героизъмъ се изразява въ добродетеленъ животъ, а не въ суха идеология.

Редактира комитетъ.

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“ ул. „Полков. Минковъ“ № 24 — Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

— българитъ. Земеделцитъ въ Европа ще бждатъ поставени на строгъ изпитъ — но и на изпитание.

По силата на обстоятелствата, тѣ поематъ единъ голѣмъ ангажиментъ предъ поколенията. Тѣ ще имъ допринесатъ не само блага, а и признателностъ.

Ето благоприятенъ моментъ, да подобрятъ културитъ си, да обновятъ инвентаря си, да изплатятъ лесно и бърже задълженията си. Народнитъ просвѣтителитъ и културъ трегери агрономитъ, свещеницитъ и учителитъ, не трѣбва дрѣмка на очитъ си да дадатъ, докато не убедятъ нашия селянинъ, съ запретнатитъ ржце и гола глава, всичко да изоре и засѣе, напълно убеденъ, че върши едно голѣмо, спасително народно дѣло. Да нѣма праздни мѣста, голѣми дворища и пр. незасѣти и обрастнали съ бурени, коприва и дивъ конопъ. Сѣйте картофи, бобъ, соя и пр. изъ дворищата си. Рѣка да не тече презъ селото, всичката вода по разсади и ливади съ бѣчви и кой съ каквото може да използува. Всѣкой да мисли за себе си, за чедельта си и за българската войска, която пази границитъ и чака ние отъ тила да изпълнимъ дълга си къмъ тѣхъ и себе си.

Да помнимъ, че и дума не може да става за вносъ отъ вѣнъ, ако не дай Богъ настъпи суша. Вноса става не само съ много злато, но е и невъзможно при днешното международно положение.

Отъ кръвна вражда остарѣла, жадува земята за миръ, отъ ужасъ се нѣма възпрѣла предъ бойния кървавъ кумиръ.

Не стихватъ враждитъ предвѣчни, не мълква рикане на лѣвъ, стенания и вой нечовѣчни въ морето отъ трупе и кръвъ.

Жадува земята и плаче, притисната зле отъ беда, и силомъ вѣвъ пътя си влече, товаръ отъ враждитъ въ свѣта.

Януарий,
1941 год.

Ем. Мутафовъ

Понеже човѣкътъ е съ природа наклонна къмъ грѣха, неговата задача трѣбва да бжде следната: да не разсждава какъ и къде е сгрѣшилъ, а да мисли какъ би могълъ да се освободи отъ него.

Понасяйте единъ другиму тежитъ и така изпълнете закона Христовъ.

Свещ. В. Стаменовъ

По голѣма почить къмъ храма.

Иисусъ Христосъ съ цената на своята кръвъ и животъ, затвърдилъ църквата тукъ на земята, осветилъ я и я направилъ чиста и непорочна. Църквата пъкъ, приютила въ себе си, енергията, самопожертвувателността на хиляди и хиляди свои почитатели, е трѣбвало вѣкове подредъ да бжде въ непосилна брань, да води истинска война, война на животъ и смъртъ, война да пребжде или не. Люшкана подобно малка лодка въ безбрѣженъ океанъ отъ най-различни външни и вътрешни течения, тя е трѣбвало искусно да преодолѣва и преминава презъ много и много опасности и прекеждия, докато достигне тихия и спасителенъ брѣгъ — сияйната победа. Явявайки се като провъзвестителка на нови жизнени начала, начала които отричали всичко старо, тя е трѣбвало да изпита безумнитѣ и демонични пристѣпи на цѣлия тогавашенъ езически свѣтъ. За удовлетворяването пъкъ на тѣзи божествени начала Св. Църква принесла въ жертва живота на много знайни и незнайни светци—мъченици, които съ вѣчна доброта въ душата си и съ дивно славословие къмъ Бога умирали съ радостъ. Преминавайки презъ огнь и кръвъ, църквата е трѣбвало да сломи тъмнитѣ сили въ живота, злото, глупавитѣ предубеждения и грубия езически фанатизъмъ.

И днесъ, мѣстото кждето християнитѣ се събиратъ и въ молитвенъ унесъ разтварятъ дверитѣ на своитѣ сърдца и души, за да внедрятъ въ тѣхъ Христовата благовестъ, си остава свято и непорочно. Като такава изисква се и посещението на всѣки единъ въ него, да бжде съпровождено съ нуждното благоразположение и благочестие. Църквата не е мѣсто кждето свещеницитѣ „царуватъ и даватъ на показъ предъ хората своитѣ дарования“, а мѣсто въ което се отправятъ топли молитви на изтерзани въ живота по Бога души.

Та нима има нѣщо по-долно и мерзко отъ това, да се погавришъ съ светинитѣ на една душа? Църквата е светиня за християнитѣ. Тамъ тѣ намиратъ желана утеха на бурни духове, сладка надежда въ незнайно бждеще, смѣла упора въ печално настояще. Тѣхния животъ е неразривно свързанъ съ църквата.

особенитѣ канонически прерогативи и права на председателя на Синода по отношение на всички заседатели — каноническитѣ Епархийски Архиепископи (чл. 9. 1895 г.).

А това ще рече, — еднолично ли ще бжде управлението на Църквата или демократично! Въ миналото въ тия изрази се е влагало най-разнообразно съдържание. Нека ние оставимъ историята на една страна и да попитаме въ съвремененъ смисълъ на думата.

— Авторитарно ли ще бжде бждещето управление на Българската Църква или олигархично-народническо? И още по-ясно, — ще прилича ли това устройство на устройството на съвременнитѣ модерни държави—за да си има църковенъ глава-авторитаренъ и авторитетенъ, — съ много власт въ ржцетѣ и съ много инициативи, или ще продължимъ традицията на миналото, като си играемъ на демократичностъ, на родовластничество и съборностъ, — между които впрочемъ на практика никой не може да открие никаква разлика...

И ще поставимъ ли на времето, да разрешава тия жизнени проблеми или ще се помчимъ въ духа на времето да изпреваримъ еднажъ поне времето, и безъ да чакаме да се яви силната личностъ въ Църквата, ще успѣемъ да узаконимъ най-доброто и най-полезното въ Църквата за Църквата и народа въ най-важнитѣ дни на държавния животъ на България. Св. Синодъ има думата!

При какъвто случай да се намира религиозния човѣкъ — радостенъ или скърбенъ, той винаги изпросва благословието на църквата. Истинскиятъ християнинъ, отдалъ се на сърдечна просба, хармонично съгласува душата си съ тази на Бога въ църквата. И затуй поради особено то положение на това мѣсто, изисква се и по-голѣмо уважение и почить. Ако не можемъ да се озаримъ, поради своитѣ порочни наклонности отъ лжчитѣ на Божествената истина, която се преподава въ храма на светостъта, то поне да не се стремимъ да газимъ, да петнимъ, да чернимъ бисеритѣ на богатитѣ по духъ християни. Храма не е мѣсто кждето можемъ да се съберемъ, за да покажемъ своята новостъ въ облъклото. Храма не е мѣсто за безпредметни приказки. Храма не е мѣсто, кждето могатъ да се коментиратъ гласно недостатъцитѣ на другитѣ. Подобни работи вършатъ само невежи, несъзнателни въ религиозно отношение люде.

Храма е жилище на Бога Живаго. Храма е хранилище на правдата. Храма е изворъ на изцърѣнието. Храма е пазител на бита, езика, културата и националността. Дивно потвърждение на това намираме въ страницитѣ на нашата история. За насъ българитѣ Църквата е играла най-важната роля въ извоюването на нашата свобода.

Не заслужава ли тогава по-голѣма почить и уважение? Не заслужава ли въ сладостенъ трепетъ да прекрѣчаме нейния прагъ? Не заслужава ли по-благочинно и съ не-престанната мисль за нашето душеспасение да стоимъ въ нея?

Нека не омаловажаваме нейното значение въ живота ни, чрезъ непристойното ни държание.

Нека пристѣпиме съ будно съзнание въ този молитвенъ домъ, кждето отиваме да принесемъ въ даръ—сърдцата си на Бога.

Говора на пчелилѣ.

Естественика Julien Francau, полюбопитствуващъ да знае дали говорятъ пчелитѣ помежду си. Кое го е заставило да стори това? Той забелязалъ, че нѣколко пчели се отправяли точно къмъ една опредѣлена целъ, която само едната отъ тѣхъ е знаела. Факта, че всичкитѣ отивали къмъ сжщата точка показва, че тѣ сж се уговорили помежду си предварително. Изхождайки отъ тая констатация, естественика установилъ, че пчелитѣ разпознавали цвѣтоветѣ.

Той е подмамилъ една работяща пчела, като я накаралъ да кацне върху едно червено цвѣте, поставено отъ него между други бѣли цвѣтя. Пчелата направила нѣколко кржга, около поставеното червено цвѣте, и се отдалечила. Подиръ малко дошла друга пчела, която безъ всѣко колебание се отправила право къмъ сжщото цвѣте. Тя не литнала надъ другитѣ цвѣтя, както е билъ обичая на пчелитѣ, а направо кацнала върху червеното цвѣте.

Несъмнено е, прочее, че „информациитѣ“ е получила отъ първата пчела.

МЕТОДИ БАЛАЛЧЕВЪ

скулпторъ-рѣзбаръ

изработка църковни иконостаси съ най-финна и художествена рѣзба.

Ателие: София, ул. „Бистрица“ № 3 телефонъ № 2-57-46.

Вѣрата на човѣка въ нѣщо въ-вишено осмисля неговия животъ.

Цвѣтанъ Георгиевъ

Жената въ живота.

Единъ следъ други се низжатъ предъ насъ днитѣ, които църквата е посветила въ паметъ на многото събития, които станаха въ ония дни—предопредѣлени да се изпълнятъ въ живота на Учителя. Предъ насъ е денътъ посветенъ на женитѣ-мироносици, чиито възвишенъ подвигъ и пламенна обичъ къмъ Христа не може да не възбуждатъ въ всѣка днешна жена-християнка желаниа за по-голѣма ревностъ и усърдие въ изпълнение на дълга си въ живота.

Женитѣ-мироносици бѣха изпълнени съ много и истински добродетели. Тѣ следваха Учителя въ Неговата проповѣдническа мисия, слушаха жадно Неговитѣ животворни слова, ревностно Му помагаша въ Неговата обществена служба и не се отдѣлиха отъ Него дори по пжтя Му до самата Голгота.

Презъ време на Неговитѣ страдания, когато мнозина отъ ученицитѣ Му се разбѣгаха, когато единъ отъ тѣхъ Го предаде, а други три пжти се отрече отъ Него, когато оплотия, унижения и осжденъ Учителя бѣше поведенъ къмъ лобното мѣсто и всѣко съчувствие къмъ Него бѣше строго запретиено, само женитѣ-мироносици, безъ да се боятъ отъ никого, следваха страдалния Христовъ пжтъ.

Тѣ самоотвержено се доближиха до подножието на Христовия кръстъ и съ голѣмо търпение очакваха последнитѣ минути на Страдалеца. Тѣ плачеха горчиво за човѣшката ненавистъ — безъ да криятъ своитѣ сълзи и доловиха последното желание на Спасителя. Тѣ станаха свидетели на най-великата прошка, която Разпнатия даде на челоуѣчеството и не се уплашиха отъ страшния протестъ на земята и небето, когато Творението изпадна въ ужасъ, основитѣ на ада се разклатиха, гробовѣтѣ на мъртвитѣ се разтвориха, небеснитѣ свѣтила се раздвижиха, денницата скри своята свѣтина и гордитѣ римски войни се разбѣгаха.

Предсмъртнитѣ слова бѣха изречени, часоветѣ на изкуплението завършиха, смъртъта взе своята данъ отъ Безсмъртния, но тя не сложи предѣлъ на голѣмата привързаностъ на женитѣ-мироносици.

Заедно съ Божиията Майка, тѣхнитѣ души бѣха пронизани отъ горчива скръбъ, но тѣ се удивляваха на Неговата кротостъ и смирение и вѣрваха въ Неговата Божествена сила, защото бѣха свидетелки и очевидки на многото чудеса, които бѣ извършилъ Той.

И когато снѣха отъ кръста пречистото Му тѣло, заедно съ Иосифа и Никодима, оплакаха Го горко, облѣха Го съ горещи сълзи, пѣха Му надгробни пѣсни и Го положиха въ новъ гробъ. Такава е истинската живата и сърдечна любовъ.

Следъ погребението на Учителя, въодушевлявани отъ тази сърдечна и идеална привързаностъ, женитѣ мироносици цѣла нощъ бодърствуваха и съ нетърпение очакваха да се покаже утринната зора за да отидатъ и помажатъ, по обичая, съ аромати тѣлото Христово. Тѣ трѣгнаха споредъ Евангелиститѣ „зело рано“ — въ тъмни зори, като си шепнаха въ полумрака една на друга: „Кой ще ни отвали камъка отъ вратата гробни“. И въ тази трогателна утринна, женитѣ-мироносици се сподобиха съ най-радостната ангелска вестъ, която ги изпълни съ безкрайна радостъ: „Защо търсите живия между мъртвитѣ? Нима идвате да оплаквате Нетления? Минутитѣ на

вашето ридание и сълзи престанаха! Защото Той днесъ възкрѣсна отъ гроба! Идете скоро и разкажете това на ученицитѣ му!“

Тази вестъ скоро биде тѣмъ потвърдена и отъ Самия Учителя, Който имъ се яви по пжтя за града и имъ каза: „Радвайте се!“

Това радостно събитие се случи твърде рано, преди ученицитѣ Му да подозиратъ или узнаятъ за него. И така, женитѣ мироносици станаха първитѣ известителки на Христовото възкресение и първомъ тѣ сподѣлиха радостта заедно съ апостолилтѣ, а отпосле и съ всички вѣрующии. Христосъ се явява въ продължение на четиридесетъ дни на своитѣ най-близки последователи, като напълно затвърди въ сърдцата имъ вѣрата въ своето учение и възкресение. И когато следъ Неговото възнесение ученицитѣ Му трѣгнаха изъ всички краища на свѣта да проповѣдватъ благодатното учение, ние виждаме женитѣ-мироносици редомъ съ тѣхъ, пламенно да благовестуватъ словото за Христа Разпнатия — като най-непосредствени очевидки. Тѣ наставяваха невѣрнитѣ въ пжтя на спасението, като мнозина приведоха къмъ Христа, а повечето отъ тѣхъ се сподобиха съ неувѣхващия вѣнецъ на Страдалеца — заради тѣхната мъченическа смъртъ.

Св. Писание, Св. Предание и безбройно многото християнски легенди ни разправятъ, какъ този възвишенъ примѣръ на тия първи християнки е билъ последванъ отъ плеада жени—млади дѣвици, майки съ своитѣ дѣщери и грохнали старици, които презирайки земнитѣ тлѣнни блага — съ своята любовъ, усърдие и ревностъ по Христа—въ нищо не отстъпваха на великомъченицитѣ мъже.

Майки-християнки, вие които сте небесни избраници и благословени отъ Бога, натоварени съ великата мисия на майчинството и възпитанието въ живота! Вие, които обладавте онази скрита сила, която може да прероди свѣта и да възкреси потъпканата правда и красота въ живота! Вамъ се падна нѣкога щастието да видите и известите истината на Христовото възкресение, вамъ се налага днесъ дълга да изберете сжщата добра частъ и съ сжщото усърдие и ревностъ да ржководите роденитѣ отъ васъ поколения по този пжтъ на просвещение и спасение.

Внимавайте да не получите тежкия укоръ на Спасителя, какъвто Той бѣ отправилъ къмъ една суетна жена: „Марто, Марто! ти се грижишъ и безпокоишъ за много нѣща, когато едно е само потрѣбно за човѣка!“ Излишни сж могомо наставления и думи, които само може би ще ви трогнатъ. Предъ васъ е възвишения примѣръ на първитѣ християнки—женитѣ мироносици, които е тѣй силенъ и спасителенъ. Нека той ви привлече!

На 11 май т. г., въ цѣлата страна ще бжде отпразднувана 100 годишнината отъ рождението и 40 години отъ смъртъта на блаженопочиналия и приснопамятенъ иерархъ на св. ни църква, писателъ и държавникъ — търновски Митрополитъ Климентъ—въ мирѣ Василь Друмевъ.

По този случай, въ цѣлата Епархия на този денъ, ще се отслужатъ панихиди за упокоение на душата на мастития иерархъ и ще се кажатъ подходящи слова за неговия животъ, дейностъ и заслуги.

ВНИМАНИЕ!

Пристигнаха най-новитѣ модели „ТУЛАНЪ“ радио-апарати, четири лампови батерийни съ кжси, срѣдни и дълги вълни, работящи съ сухи елементи, могатъ и съ акумулаторъ, великолепенъ тонъ, гарантирано качество и великолепна външностъ при представителя Тодоръ Д-ръ Ст. Поповъ, ул. „6 Септемврий“ № 9 — Варна.

Изъ чуждия печатъ. Противорелигиозна пропаганда въ Бесарабия.

Въ връзка съ великденските празници, въ Бесарабия болшевиките развили една енергична противорелигиозна пропаганда. Библиотеката отъ Тегина е организираща голѣма противорелигиозна изложба.

Всички учители по история били задължени да държатъ беседи за произхода на Исуса Христа. Беседите били изслушани отъ работниците изъ различните предприятия, обаче, частните лица, старците и особено жените не посетили тия беседи.

Когато цѣлкой комунистътъ говорилъ, църквите били препълнени съ вѣрующии. Често пжти се забелязвало, какъ посетителите на изложбата излизайки отъ залата сж се кръстели.

Противорелигиозната пропаганда за сега била усилена особено изъ градовете, а най-вече тамъ, където имало евреи.

По селата на църквите били наложени данѣци между 4—7000 рубли. На много мѣста селяните сж платили тия данѣци. Съ сжщите данѣци били обложени и свещениците. По случай Великдена, селяните платили данѣка и на свещениците.

Презъ страстната седмица учениците били задължени да посещаватъ училището, за да слушатъ противорелигиозни беседи.

По площадите били поставени високоговорители, чрезъ които се

предавали на широката публика беседите произнасяни по радиото. Работниците, чиновниците и учениците били задължени да ги посещаватъ и слушатъ редовно.

Въпреки това, службата въ катедралата и другите църкви се извършила. Презъ време на службите, групи отъ евреи влизали и оскърбявали богомолците, които се противопоставяли на нахалниците, част отъ които дори зле си изпатили.

Всички служби се извършвали безъ свѣтлина, тъй като властта не позволявала да има електрическо освѣтление въ църквите. А народа, вмѣсто да се радва на свѣтлитъ празници, плачелъ.

Епископъ Алексий, следъ като свършилъ службата, утешилъ християните и имъ казалъ, че такава църква е желана отъ Христа. Понеже повечето отъ свещениците избѣгали въ Ромъния, той се застъпилъ предъ властта да не пускатъ останалите да заминатъ, а да си останатъ по мѣстата.

Много църкви неможейки да си платятъ данѣците си, останали затворени. Сжщо и свещениците неможейки да си платятъ данѣка, се отказали отъ службата си.

Тази година, казва редактора на Болградския вестникъ „Раза“, наистина Великдена е билъ истински маршъ къмъ съвременната Голгота.

(изъ в. „Раза“).

Изъ живота на епархията.

Първата конференция на свещениците въ Южна Добруджа.

Следъ петъ месечна работа между новоосвободените братя въ Южна Добруджа, изпратените на благовестие и народно служение наши свещеници бѣха събрани на 12.III. т. г. въ гр. Добричъ на първа конференция.

На определения часъ пристигна Епархийскиятъ Архиерей, който пожела да види всички свещеници и чуе отъ самите тѣхъ за резултатите отъ тѣхната проповѣдь и социална дейностъ. Всички свещеници, безъ изключение, се явиха на събранието. Последното, следъ краткъ молебенъ, се откри отъ Негово Високопреосвещенство въ салона при катедралата „Св. В. М. Георги“.

На постоянно мѣстоназначение вече имаме настанени 11 души свещеници, а останалите сж още временно командировани.

Всички присъстващи на събранието свещеници по редъ направиха устенъ докладъ за своята досегашна работа.

Съ тоя докладъ се отбелѣзаха следните резултати.

Първата работа на командированите свещеници е била да се образуватъ комисии, които да констатираатъ съ актове църковните движими и недвижими имоти въ Южна Добруджа и ограбеното отъ ромънското духовенство църковно имущество.

Заварени сж въ Добришката духовна околия всичко 36 църкви, отъ които само една е построена отъ ромъните и 2 отъ — отъ българското население презъ време на робството. Останалите 33 сж старите български църкви отъ времето преди робството. Има и 7 стари параклиси. Освенъ тѣхъ има въ постройка 3 нови църкви, които като почти всички обществени постройки, започнати отъ ромъните, не сж довършени.

Църковни къщи, построени главно за жилища на енорийските свещеници, има 18.

Църковни полски имоти има: — 13,374 декара ниви; — 44 декара лозя; — 128.5 декара зеленчукови градини; — 90 декара ливади.

Отъ църковния инвентаръ сж оцѣ-

лѣли почти въ всички църкви нашите стари богослужбени книги и малко църковни регистри за крънания, вѣнчанията и погребенията. Всичко останало друго, като одежди и утвари, е или негодно или полугодно. Отъ всѣка църква ромънското духовенство при заминаването си, е задигнало хубавите одежди, кръстове, св. съсѣди, икони, килими, покривки, кърпи, а на много мѣста и камбани. Ограбените църковни принадлежности и църковни налични суми възлизатъ на обща стойностъ — 2,500,000 лева.

Подиръ тая първа работа нашите свещеници сж се погрижили да се прибере останалата, неограбена отъ ромъните, реколта отъ църковните ниви. Нѣкои свещеници въ това отношение сж постигнали отлични резултати. Съ добитите по тоя начинъ сръдства, или съ доброволни пожертвования, свещениците веднага сж се погрижили да се почистятъ и поправятъ храмовете и пригодятъ за своето назначение, защото съ рѣдки изключения тѣ бѣха твърде много занемарени и изоставени безъ всѣка поправка и поддръжка, а нейде дори явно запустѣни.

Покрай тая работа, подейните и усърдни свещеници още съ пристигането си въ Добруджа образваха двугласни хорове отъ малки момиченца и девойки. Трогателно впечатление правѣха тия чада на църквата, като съ усърдие заучаваха църковните пѣсни наизустъ или си записваха текста съ ромънски букви, понеже българската азбука не имъ бѣ позната и неможеха да четатъ по български. Всички тѣ заявиха, че скоро ще се научатъ да четатъ и пишатъ по български.

И наистина, като нѣмаше български учители по нашите Добруджански села почти до сръдата на м. февруарий т. г., нашите свещеници откриха недѣлни и вечерни курсове и научиха мнозина млади и стари мъже, момци и девойки да четатъ и пишатъ по български. Когато се започна преселението на българите отъ Северна Добруджа въ Южна Добруджа, нашите свещеници взеха най-живо участие въ посрещането и настаняването на

новодошлите. Уредиха закуски, обѣди съ топла храна за преселниците и заедно съ органите на държавната властъ полагаха всички грижи за приютяването и настаняването на братята отъ Северна Добруджа. Паралелно съ това, и следъ това свещениците започнаха да уреждатъ религиозни събрания и беседи, недѣлни училища, енорийски православни християнски братства, безплатни църковни трапезарии, читалища, кооперации, а следъ като се откриха и започнаха редовни занятия училищата, и ученически християнски дружества.

Въ резултатъ на тая дейностъ днесъ въ Добришката духовна околия имаме 18 енорийски християнски православни братства съ приблизително 1496 членове; 8 безплатни църковни трапезарии, които редовно функциониратъ; 8 ученически православни християнски дружества, съ 865 членове.

Конференцията трая до 13 часа, когато работата биде прекъсната за единъ часъ. Презъ това време се направи една обща фотографическа снимка начело съ Архиерея и всички събрани направиха обѣдъ на една обща братска трапеза. Въ 14 часа, веднага следъ обѣда, конференцията продължи до 17 часа. Отъ тоя часъ до 21 часа Негово Високопреосвещенство раздаде на свещениците по единъ кадъ нови свещенически одежди за всѣка църква и параклисъ въ околията и много св. съсѣди, утвари, кръстове, кадилници, свѣщници, полиелеи, богослужбени книги и пр.

Накрай Архиерейскиятъ Намѣстникъ отъ името на всички свещеници поднесе на Негово Високопреосвещенство за споменъ отъ първата конференция на свещениците отъ Добришката духовна околия единъ албумъ съ хубави фотографически снимки отъ освобождението на Добричъ, първото посещение на Негово Високопреосвещенство въ Добричъ (3.X.1940 г.) и общата снимка на първата свещеническа конференция. Следъ като даде своето Архипастирско благословение на своите свещеници, Епархийскиятъ Архиерей отпътува за престолния си градъ, изпратенъ съ многолѣтствие отъ всички свещеници.

Ст.

На 13 априлъ — Връбница — Епархийскиятъ Архиерей отслужи Св. Божествена Литургия въ Катедралния храмъ въ гр. Варна. Презъ време на св. служба ржкоположи въ свещенически чинъ дяконъ Иванъ Колевъ, завършилъ Софийската духовна семинария, кандидатъ за свещеникъ на I-ва Смѣдовска енория — Шуменско.

Божествената Великденска служба на първо Възкресение започна въ 4 часа сутринята, предшествувана отъ тържественото биене на всички църковни камбани. Точно въ 5 часа се каза „Христосъ Възкресе“. Архиерея прочети класическото слово на св. Иоанъ Златоуст. Преди започване, обаче, на св. Литургия, Н. Високопреосвещенство произнесе вдъхновено великденско слово, като между другото каза: „Българския народъ посрѣща тази година Възкресение Христово съ особена радостъ и умиление. Въ този великъ часъ на Възкресението, разпнатата българска правда слѣзе отъ Голготския си кръстъ — Македония и Тракия сж свободни!“

Второ Възкресение стана въ 3 ч. сл. обѣдъ, при стечение на много богомолци и всички официални лица отъ града. Чете се св. Евангелия на разни езици. Следъ службата много видни граждани се отправиха къмъ Митрополитския домъ за да поздравятъ Архиерея.

На Свѣтли Понедѣлникъ Епарх. Архиерей служи въ Катедралния храмъ на гр. Шуменъ, на третия денъ — въ гр. Добричъ и на Свѣтлата Сръда — въ Варненския затворъ.

ХРОНИКА

Нашия редакторъ сърдечно благодари на всички свои събратя и читатели, които сж имали добрината да го поздравятъ по случай Великдена. На всички отговаря: „Наистина възкресе Христосъ“ и имъ пожелава здраве и благополучие.

Читателите, които сж имали добрината да пишатъ на редактора ни и да му задаватъ въпроси, да иматъ малко търпение и да следятъ вестника. На всѣки сериозенъ и отъ обществено, религиозно, нравствено и национално значение въпросъ, ще се отговори.

Не знаемъ коя е причината, че не сме получили списъците на абонатите отъ Шуменска, Преславска, Ново-Пазарска и др. околии. Трѣбва свещениците да побързатъ съ това, защото се пречи много на правилното експедиране на вестника.

На 22.IV, Епархийскиятъ Архиерей служи въ гр. Добричъ. Произнесе поучително и високо патриотично слово. Катедралата бѣ препълнена съ народъ. Северно-добруджанци, които изпѣлваха храма, поглѣщаха думите на Архиерея и чакаха нѣщо да каже и за тѣхъ и тѣхната сждба. Въодушевени отъ думите му, тѣ почнаха да викатъ: „Искаме цѣла Добруджа, искаме да се върнемъ при родните си огнища...“. Застъпете се за насъ, владико свети, Богомолците се просълзиха, а Дѣдо Владика съ благи думи ги утеша и насърди: „Имайте още малко търпение и Богъ ще прати радостъ и утеха на всички българи и добри синове и дѣщери на Велика България!“

Въ брой 123/25. 1941 г. в. „Български бранителъ“ следъ като помѣства извадки отъ статията на нашия редакторъ, пише: „Едно време не можеха да се пишатъ подобни работи, още повече отъ православенъ свещеникъ“.

Понеже не е ясно що е искалъ да каже г-нъ Редактора на „Б. бранителъ“ съ тая си бележка, ние го молимъ да има добрината да се доизкаже и дообесни, било чрезъ собствения си органъ, било чрезъ нашия.

Ще чакаме и ще се повърнемъ по тоя въпросъ, който е тъй интересенъ и съвремененъ.

НАША ПОЩА.

Гр. С. И. Т. Нашия вестникъ се назовава „Християнска Защита“ и има строгъ обсегъ на действие. Съ политически въпроси не се занимаваме. Ето защо, молби отъ подобенъ характеръ не ще помѣстимъ, нито пъкъ ще коментираме.

Получихме и отъ други мѣста оплакване противъ нѣкои кметове, архивари и др. отъ новоосвободена Добруджа. Може да има и такива, които сж забравили че сж българи и сж пратени тамъ съ свършено други цели, а не да оскърбяватъ, обиждатъ и тормозятъ изселниците, които и така носятъ единъ тежкъ кръстъ, но ние знаемъ че има и добри кметове и чиновници, които правятъ честъ на българската администрация.

Вашите оплаквания отправете къмъ околийския управител или областния директоръ, които ще турятъ всѣкиго на мѣстото.

Нашата задача е свършено друга. Ще се повърнемъ по тоя въпросъ.

Свещ. А. Д., с. Никола Козлево. Получихме списъка Ви съ 8 души абонати и пощенски марки на стойностъ 160 лв. Благодаримъ ви много.

гр. Провадия, свещ. В. Т. С. Великденската ви статия получихме късно. Другата е помѣстваме. Очакваме и други.

с. Семизъ-алж — Добричко. Получихме сумата 250 лв. за 10 абоната. Благодаря.

с. Невша, свещ. Ф. К. — Получихме пълния ви списъкъ. Благодаримъ за ревността ви и ви поздравяваме.

с. Митрополитъ Симеонъ, свещ. Н.Хр. Получихме списъка ви съ стари и нови абонати. Благодаримъ.

с. Гурково, свещ. Х. Получихме списъка съ 10 абоната. Ще ви бждемъ признателни, ако се постараете за още толкова.

Печатница „Просвѣщение“ Варна